Podpora zájmů průmyslu vlnařského, jak vytčena jest v § 2 stanov stěžujícího si spolku, kde převážnou měrou, ba téměř výhradně jde o zájmy průmyslových podniků vlnařských, a to hlavně o jejich zájmy materielní, jest jistě tak omezeného rázu, že v ní nějaký prospěch pro obecné dobro spatřovati nelze. Jestliže tedy žal. úřad za tohoto stavu věci prohlásil, že spolek nelze uznati za zařízení obecně prospěšné, nelze shledati, že při tom vycházel z nesprávného výkladu zákonného pojmu »zařízení obecně prospěšného«, ani že jeho skutkové hodnocení zařízení stěžujícího si spolku a subsumpce jeho pod onen zákonný pojem byly nelogické.

č. 5435.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Bývalý uherský státní úředník, který byl po převratu jmenován čsl. státním úředníkem a to se zpětnou platností podle zákona č. 230/1920, má vůči čsl. státu nárok na zvýšené požitky čsl. teprve ode dne účinnosti zákona č. 230/1920.

(Nález ze dne 1. března 1926 č. 8449/25.)

Věc: Josef M. v T. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o služební požitky.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím st-l. za dobu od 17. dubna 1920 do 30. listopadu 1920 nebyly přiznány služební požitky podle norem platných pro státní úředníky československé, zrušuje se pro nezákonnost. V ostatním se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, jenž sloužil od r. 1902 jako berní úředník na území nynějšího Slovenska, nastoupil v r. 1914 voj. službu a ještě v září téhož roku upadl do ruského zajetí. Dne 17. října 1919 se přihlásil a byl přijat do čsl. legií a vrátil se do vlasti dne 15. října 1920. Hned nato se přihlásil do státní služby, kterouž také začátkem listopadu 1920 nastoupil, a dne 4. listopadu 1920 složil služ. přísahu. Dekretem z 15. ledna 1921 jmenovalo ho gfř v Bratislavě ve smyslu zákona č. 269/1920 a č. 230/1920 berním správcem v IX. hodn. třídě se zpětnou platností ode dne 14. listopadu 1919 ve služ. pořadí před tímto dnem jemu příslušejícím. Na žádost st-lovu z 28. února 1921, jíž domáhal se zaplacení svých služ. požitků za dobu od 1. září 1914 do 30. listopadu 1920, poukázalo mu gfř nař .rozhodnutím do dne jeho převzetí do služeb republiky čsl., t. j. do 30. listopadu 1920 požitky dle býv. norem uherských, ježto st-le dlužno považovati až do dne převzetí za úředníka býv. uh. státu. Pokud jde o požitky popřevratové, poznamenáno, že za tyto nedoplatky služ. požitků odpovídá jedině nynější vláda maďarská dle čl. 186 předposl. odst. a čl. 188 posl. odst. Trianonské smlouvy, a že rozhodnutí reparační komise a stanovení podrobností se ještě nestalo.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Pokud st-l vytýká, že neprávem byla mu odepřena výplata požitků z doby předpřevratové, dlužno poukázati na to, co vyslovil nss již opětovně, zejména též ve svém nálezu Boh. 1253 adm., že totiž dnem 28.

října 1918 vstoupil v život stát čsl. jako úplně samostatný stát (zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb.), který není v žádné kontinuitě se současně zaniklým státem uherským. Čsl. stát. nesukcedoval v právní postavení zaniklého státu. Nárok na plnění závazků zaniklého státu, o jaký zde nesporně jde, mohl by dle toho proti čsl. státu vzniknouti a uplatňován býti jen tehdy, kdyby stát čsl. byl závazným způsobem projevil vůli, že přejímá buď všeobecně nebo za určitých podmínek veřejnoprávní závazky majetkového obsahu plynoucí z veř. služby u zaniklého státu, což se však nestalo. Žal. úřad proto právem neuznal povinnost čsl. státní správy vyplatiti st-li služné, jehož výplata byla býv. státní správou uherskou st-li zadržena.

V dalším namítá st-l, že neprávem přiznány mu byly za dobu od 28. října 1918 do 30. listopadu 1920 služ. požitky pouze dle býv. norem uherských a nikoli dle systému čsl. Nárok svůj v tomto směru opírá jednak za celou tuto dobu o ustanovení § 2 zák. č. 269/1920, dle něhož prý — poněvadž pro zajetí svoji civilní službu nastoupiti nemohl — stal se úředníkem státu čsl. již dnem 28. října 1918, jednak za dobu od 14. listopadu 1919 též o svůj jmenovací dekret, dle něhož byl se zpětnou platností k tomuto dni jmenován.

V prvém směru jest námitka st-lova v přímém rozporu se zněním § 2 zák. č. 269/20, dle něhož úředníci stát. úřadů býv. státu uh. stávají se stát. úředníky čsl. výhradně za podmínek vytčených v dalších předpisech tohoto zákona, t. j. jen tenkráte a teprve od té doby, kdy činitelem k tomu oprávněným byli stát. úředníky čsl. jmenováni. Nějaké výjimečné ustanovení, dle něhož by úředníci takoví stali se ipso facto stát. úředníky čsl., když pro zajetí nemohli svoji dřívější službu nastoupiti, neexistuje.

Pokud konečně st-l nárok svůj na služ. požitky dle systému čsl. za dobu od 14. listopadu 1919 odvozuje ze znění svého jmenovacího dekretu, jest mu dáti za pravdu, že by mu dle tohoto dekretu samého příslušel na zvýšený plat nárok od shora uvedeného data, a nelze souhlasiti s výkladem, jaký snaží se dekretu tomu dáti žal. úřad ve svém odv. spise, kde zastává stanovisko, že ona zpětná působnost má vzhledem k předpisu § 2 zák. ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. význam pouze pro stanovení pořadí. Že předpis ten týká se také služ. požitků, to jasně vyplývá z ustanovení § 18 téhož zákona, kde vyplácení vyšších požitků plynoucích z výhod tohoto zákona vyloučeno jest pouze za dobu přede dnem účinnosti jeho, t. j. přede dnem 17. dubna 1920. Z tohoto zákonného předpisu však zároveň plyne, že st-li právní nárok na vyplacení zvýšených požitků za dobu do 17. dubna 1920 nepříslušel a že tedy v tomto směru nař. rozhodnutím ve svých nárocích zkrácen nebyl. Naproti tomu za dobu od 17. dubna 1920 do 30. listopadu 1920 st-li nárok na služ. požitky dle norem platných pro státní úředníky čsl. příslušel a odepřel-li mu je žal. úřad, bylo rozhodnutí jeho v této části zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 5436.

Vodní právo. — Policejní řízení trestní: I. * V trestním řízení pro přestupek vodního práva jde odvolání na ministerstvo vnitra jen, když rozhodnutí II. stolice nepotvrdilo in toto trestní nález I. stolice. — II. Není výrokem konformátním ve smyslu § 3. min. nař.